

Ilust az anyja engedte be.

— Szétvered már a kerítést, te! Hát nem elég a csengő? Csihéssé teszed az embert!

— Jaj, mert annyira sietnék... He, de kifogyott belőlem a szufla... Na, mindjárt...

— Csak nem a kisgyerekekkel van valami...

— Á, nem. Alszik már. Hanem a Cifra. Ellik. A feje vize már el is ment, azért siettem, mert tudja, Ferkó csak nem úgy érti. Ha apám ki tudna jönni. Jó a biciklijé?

— Igencsak, mert délben avval járt kint a dinnyeföldön.

— Hol van apám?

— Az istállóban. Hol lenne? Mondtam már neki, hogy eladom a benti ágyat. Mi a fenének van az? Kötí azokat a rohadt kaskákat éjjélekgig, aztán meg ledől ott kint. Azt mondja, nem akar fölzörögni. Nahiszen... Most pedig odavolt ezen az istenverte színházon, nem tudom, mért nem fekszik le rendesen... Na, nézd már, az a kurva macska, hát nem beette a fene. Hát besurran, ha egy módja van rá... Sicc ki, a fene a pofádat, te! Gyere már amarról, bent van a sifon alatt... Egye meg a kiskörmödet, menj egerészni! Na!

— Apám!

— Hallod, hé? Itt van Ilus. Hívna, mert ellik a tehén... Hát még mindig nem alszik, nézd. Világ van. Hallod, Márton? Hát mért nem...

Ilus nem érkezett elkapni az anyját, olyan váratlanul és hirtelen esett össze. Mindjárt azután, hogy az ajtót megnyitotta.



67. 10. 24.